

Der var mange små blomster på stedmoderplanterne i urtepotterne. Jorden så tør ud, men alligevel strålede kronbladernes mønster klart. Det var ikke prangende blomster, men det var måske netop deri, deres styrke lå. Jeg må huske at vande de andre planter senere, tænkte Ayane, mens hun kiggede gennem glasdøren ud på altanen.

“Hører du overhovedet efter, hvad jeg siger?” spurgte en stemme bag hende.

Ayane vendte sig om og smilede.

“Selvfølgelig gør jeg det.”

“Så er du længe om at svare,” sagde Yoshitaka, som sad i sofaen med sine lange ben over kors. Selv om han gik til fitness, passede han på ikke at træne ben og hofter for meget, så han kunne gå i bukser med smalle ben.

“Jeg tænkte bare på noget andet.”

“Ja? Det ligner ikke dig.” Yoshitaka løftede et veltrimmet øjenbryn.

“Jeg blev faktisk overrasket.”

“Gjorde du? Jeg troede ellers, at du vidste, hvad min plan her i livet er.”

“Det troede jeg også.”

“Har du noget at tilføje?” spurgte Yoshitaka henkastet og med hovedet lidt på skrå som for at sige, at samtalen ikke betød noget særligt for ham. Ayane kunne ikke gennemskue, om det var skuespil.

Hun sukkede og betragtede atter hans smukke ansigt.

“Betyder det virkelig så meget for dig?”

“Hvad mener du?”

“Altså ... at få børn.”

Yoshitaka smilede skævt, som om han gjorde nar ad hende. Han kiggede væk et øjeblik og rettede så blikket mod hende igen. “Hører du slet ikke, hvad jeg siger?”

“Jo, det er jo derfor, jeg spørger.” Ayane så vredt på ham, og han blev alvorlig igen.

Så nikkede han roligt. “Ja, det betyder meget for mig. Det er en essentiel del af livet, synes jeg. Hvis ikke man har børn, giver det ingen mening at være gift. Kærligheden mellem mand og kvinde forsvinder med tiden, så den eneste grund til at blive sammen er at stifte familie. Når en mand og en kvinde gifter sig, bliver de mand og kone. Så får de børn og bliver far og mor, og det er først da, at de bliver partnere for livet. Er du ikke enig?”

“Det er vel ikke kun dét, det handler om.”

Yoshitaka nikkede. “Det synes jeg. Det er sådan, jeg har det, og det kan jeg ikke bare lave om på. Og så længe jeg ikke kan det, kan jeg ikke blive i et forhold uden udsigt til at få børn.”

Ayane masserede tindingerne. Hun havde hovedpine. Hun havde end ikke i sin værste fantasi forestillet sig, at hun skulle høre ham sige sådan. “Så der er ikke noget at gøre? Du kan ikke bruge en kvinde, der ikke kan føde børn, og derfor skifter du hende ud med en, der kan? Har jeg ikke ret?”

“Det er en ubehagelig måde at sige det på.”

“Men er det ikke sådan, det er?” Tonefaldet var skarpt, og det var nok det, der fik ham til at rette sig op. Han rynkede panden og nikkede tøvende.

“Det er det måske set fra din synsvinkel, men sådan er min plan med livet nu engang, og den prioriterer jeg højere end noget andet.”

Ayane smilede anstrengt.

“Du er glad for den formulering, hva’? Din plan med livet. Da vi mødte hinanden, var det også noget af det første, du talte om.”

“Helt ærligt, Ayane, hvad er du egentlig utilfreds med? Du har fået alt det, du gerne ville have. Hvis der er mere, du vil have, så sig det, så skal jeg gøre alt, hvad jeg kan, for at du får det. Lad nu være med at bekymre dig om fortiden, og lad os planlægge vores nye liv. Er der måske andre muligheder?”

Ayane vendte sig om og kiggede på væggen. Der hang et vægtæppe, der var omkring en meter bredt, og som det havde taget hende godt tre måneder at sy. Hun havde syet det af stof fra England, så det betød noget helt særligt for hende.

Hun behøvede ikke Yoshitaka til at sige det. Hun drømte selv om at få børn. Det var hendes største ønske at værne om en mave, der voksede dag for dag, mens hun sad i en gyngestol og syede patchwork. Men det var, som om guderne hånede hende, for hun var ikke velsignet med den evne. Der var bare ikke noget at gøre ved det, så hun havde opgivet drømmen og lært at leve med det. Ligesom hun havde regnet med, at det nok skulle løse sig med Yoshitaka.

“Hør lige, der er én ting, jeg gerne vil spørge dig om, selv om du sikkert synes, det er pjattet.”

“Hvad er det?”

Ayane vendte sig om mod ham og tog en dyb indånding.

“Din kærlighed til mig. Hvad med den?”

Yoshitaka trak sig lidt tilbage, men genfandt så smilet fra tidligere. “Den har ikke ændret sig,” sagde han. “Det kan du være helt sikker på. Jeg elsker dig stadig lige højt.”

I Ayanes ører lød det som en lodret løgn, men hun smilede alligevel. Hun kunne ikke andet.

“Det var godt,” sagde hun.

“Skal vi gå?” Yoshitaka vendte ryggen til hende og gik hen mod døren.

Ayane fulgte efter, idet hun kastede et blik på makeupbordet. Hun tænkte på det hvide pulver, som hun havde gemt i nederste, højre skuffe. Det lå i en plasticpose, der var tæt forseglet.

Jeg er nødt til at bruge det, tænkte hun. Der var intet håb forude.

Ayane stirrede på Yoshitakas ryg. Min skat, tænkte hun. Jeg elsker dig af hele mit hjerte. Men det, du lige har sagt, har dræbt min kærlighed, og derfor skal du også dø.

## 2

Da Hiromi Wakayama så Mashiba-parret komme ned fra første sal, fornemmede hun, at der var noget galt. De smilede begge to, men det var tydeligvis påtaget. Især hos Ayane. Hiromi undlod dog at kommentere det, da hun havde på fornemmelsen, at det kunne få facaden til at krakelere.

“Undskyld ventetiden. Har Ikai ringet?” spurgte Yoshitaka en smule anstrengt.

“Ja, de har lige ringet til min mobiltelefon. De er her om fem minutter.”

“Så må vi hellere få åbnet champagnen.”

“Det gør jeg,” sagde Ayane prompte. “Hiromi, vil du stille glas frem?”

“Det skal jeg nok.”

“Det kan jeg hjælpe med,” sagde Yoshitaka.

Hiromi åbnede først vitrinen, da hun havde set Ayane gå ud i køkkenet. Vitrinen var antik og havde kostet næsten tre millioner yen, havde hun fået at vide. Selvfølgelig var alt inde i skabet også af fineste kvalitet.

Hun tog forsigtigt tre Baccarat-fløjter og to champagneglas af venetiansk glas ud. Hos Mashiba-parret var det skik og brug, at gæsterne drak af de venetianske glas.

Yoshitaka lagde fem dækkeservietter ud på det store spisebord med plads til otte personer. Han var vant til at have gæster, og Hiromi var ved at komme efter det.

Hiromi stillede champagneglassene på dækkeservietterne. Hun hørte vandet løbe ude i køkkenet. "Hvad talte du med sensei om?" hviskede hun.

"Ikke noget særligt," svarede Yoshitaka uden at se på hende.

"Sagde du det?"

Nu kiggede han på hende for første gang. "Hvad?"

Det ved du godt, skulle hun til at sige, men så ringede dørtелефonen.

"Så er de her!" råbte Yoshitaka ud mod køkkenet.

"Undskyld, jeg er midt i noget, vil du være sød at lukke op?" lød Ayanes stemme derudefra.

"Selvfølgelig," sagde Yoshitaka og gik hen til dørtелефonen.

Ti minutter senere sad selskabet omkring bordet med smil på læberne. Hiromi følte, at alle gjorde sig umage, så de ikke ødelagde den gode stemning. Hun spekulerede tit på, hvordan man lærte sig den kunst. Det kunne umuligt være noget medfødt. Hun vidste, at det havde taget Ayane Mashiba omkring et år at finde sig en plads i miljøet.

"Ayane, du laver bare så lækker mad. Det er sjældent, man får sådan en sauce," udbrød Yukiko Ikai henrykt, mens hun førte et stykke hvidfisk op til munden. Som sædvanlig var det hendes rolle at komplimentere retterne, efterhånden som de blev serveret.

"Du bruger jo heller aldrig andet end færdigsaucer købt på nettet," sagde hendes mand, Tatsuhiko Ikai, som sad ved siden af hende.

"Hvor er du streng. Jeg laver da også mine egne saucer en gang imellem."

"Det må være den der grønne shiso-sauce. Den laver du hele tiden."

"Er der noget galt i det? Den smager da godt."

"Jeg kan godt lide shiso-sauce," sagde Ayane.

"Ja, ikke? Det er også sundt."

“Ayane, vær sød ikke at opmuntre hende, for så ender det bare med, at hun pladrer en god bøf til med den sauce.”

“Uhm, det lyder lækkert. Det må jeg prøve næste gang.” Yukikos bemærkning fik de andre til at le, mens Tatsuhiko rynkede på næsen.

Tatsuhiko Ikai var advokat, han var rådgiver for en række firmaer, og et af dem var Yoshitaka Mashibas firma. Ud over at være rådgiver for firmaet deltog han også aktivt i den daglige drift. Tatsuhiko og Yoshitaka havde været medlemmer af den samme sportsklub på universitetet.

Tatsuhiko tog flasken fra vinkøleren og skulle til at hælde op for Hiromi.

“Åh, jeg har vist fået nok,” sagde hun og lagde hånden over glasset.

“Mener du det? Du plejer da godt at kunne lide vin.”

“Det kan jeg også godt, men jeg skal ikke have mere. Ellers tak.”

Tatsuhiko brummede lidt og hældte hvidvin op i Yoshitakas glas.

“Har du det skidt?” spurgte Ayane.

“Nej, slet ikke. Jeg har bare været en del ude med vennerne på det sidste, så jeg har fået drukket lidt for meget ...”

“De unge har det godt.” Tatsuhiko skænkede vin for Ayane og kastede et blik hen mod sin kone, hvorefter han skænkede sig selv et glas. “Yukiko holder sig også fra alkohol for tiden, så det er godt, at hun har nogen, der gør hende selskab her i aften.”

“Drikker hun slet ikke?” spurgte Yoshitaka og lod gaffen svæve i luften. “Er det virkelig nødvendigt?”

“Ja, hun ammer,” sagde Tatsuhiko og løftede sit glas. “Det går ikke, at der kommer alkohol i mælken.”

“Hvor længe skal man egentlig holde igen?” spurgte Yoshitaka over mod Yukiko.

“Lægen sagde omkring et år.”

“Sagde han ikke halvandet?” spurgte Tatsuhiko. “Og at to år ville være en god idé. Eller hvorfor ikke holde helt op med at drikke?”

“Skat, jeg har nogle hårde år forude med børneopdragelse. Hvis ikke du lader mig drikke lidt en gang imellem, kommer jeg aldrig igennem det. Eller vil du måske tage dig af børnene? Så kunne jeg godt overveje det.”

“Okay, okay, jeg bøjer mig. Om et år kan du begynde at drikke øl og vin. Men kun i moderate mængder.”

“Det ved jeg godt,” sagde Yukiko og surmulede, men i næste øjeblik kom smilet tilbage. Hun så nærmest lykkelig ud, som om hun nød disse småskænderier med sin mand.

Yukiko Ikai havde født for to måneder siden. Det var parrets første barn og deres længe ventede ønskebarn. Tatsuhiko var blevet toogfyrre det år, og Yukiko femogtredive. Det er sidste udkald, havde parret ofte sagt.

Selskabet denne aften var for at fejre den veloverståede fødsel. Yoshitaka havde foreslået et middagsselskab, og Ayane havde stået for alle forberedelserne.

“Har I overladt drengen til farmor og farfar i aften?” spurgte Yoshitaka og kiggede fra den ene ægtefælle til den anden.

De nikkede.

“Nu må I endelig slappe af og hygge jer, sagde de. De er helt vilde efter at få lov til at passe ham alene. I den slags situationer er det dejligt, at ens forældre bor tæt på.”

“Hvis jeg skal være ærlig, så er jeg lidt bekymret. Din mor har en tendens til at pylre for meget om ham. Mine veninder siger, at man helst skal lade dem ligge, når de bare græder en lille smule,” sagde Yukiko og rynkede panden.

Hiromi bemærkede, at hendes glas var tomt, og rejste sig.

“Jeg henter lige lidt vand til dig.”



“Der står flasker med kildevand i køleskabet. Tag bare en flaske med ind,” sagde Ayane.

Hiromi gik ud i køkkenet og åbnede køleskabet. Det var et kæmpestort køleskab på 500 liter med to døre, og der stod adskillige flasker kildevand i døren. Hun tog en flaske ud og skulle til at gå tilbage til sin plads, da hendes blik mødte Ayanes. Tak, mimede hun med læberne.

“Ens tilværelse forandrer sig vel, når man får børn, ikke?” sagde Yoshitaka.

“Ikke så meget arbejdsmæssigt, men derhjemme drejer alt sig om barnet,” svarede Tatsuhiko.

“Det er der ikke noget at sige til. Og helt uden indflydelse på dit arbejde er det vel heller ikke. Vokser ens ansvarsfølelse ikke, når man få børn, så man får lyst til at gøre alting bedre end før?”

“Det kan der være noget om.”

Ayane tog flasken med kildevand fra Hiromi og hældte op til alle. Hun smilede let.

“Hvad med jer to? Er det ikke ved at være tid?” Tatsuhiko kiggede fra Yoshitaka til Ayane.

“Det er et år siden, I blev gift. Er I ikke trætte af kun at være jer to?”

“Så!” udbrød Yukiko og daskede sin mand let på armen. “Det skal du ikke blande dig i.”

“Nej, folk er jo forskellige.” Han tvang sig selv til at smile igen, drak resten af sin vin og rettede blikket mod Hiromi. “Hvad med dig, Hiromi? Og nu spørger jeg altså ikke om noget, der ikke vedkommer mig, men om din undervisning. Går det godt?”

“Ja, indtil videre, men jeg har stadig meget at lære.”

“Overlader du al undervisningen til Hiromi nu?” spurgte Yukiko og så på Ayane.

Hun nikkede. “Der er ikke mere, jeg kan lære hende.”

“Det er da flot,” sagde Yukiko og kiggede imponeret over på Hiromi.

Hiromi trak på smilebåndet og slog blikket ned. Egentlig tvivlede hun på, hvor meget Ikai-parret interesserede sig for, hvad hun foretog sig. De spurgte sikkert bare af medynk for den stakkels pige, der var alene sammen med to par.

“Nå ja, jeg har i øvrigt en gave til jer.” Ayane rejste sig og hentede en stor papirpose bag sofaen. “Værsgo,” sagde hun og rakte den til Yukiko. Da Yukiko så, hvad det var, hvinede hun overdrevet og holdt begge hænder op for munden. Det var et patchworksengenætpe, bare noget mindre end et normalt sengetæppe.

“Jeg tænkte, at I kunne bruge det til barnesengen,” sagde Ayane. “Og når han ikke bruger sengen længere, kan I hænge det op på væggen.”

“Hvor er det flot. Tusind tak, Ayane,” sagde Yukiko helt overvældet og holdt patchworktæppet ud fra sig. “Jeg skal nok passe godt på det. Tusind tak.”

“Har det ikke været et kæmpestort arbejde? Og meget tidskrævende?” spurgte Tatsuhiko og kiggede på Hiromi for at få det bekræftet.

“Mon ikke det har taget omkring et halvt år?” spurgte Hiromi over mod Ayane. Hiromi vidste nogenlunde, hvor lang tid den slags tog.

“Tja, hvem ved,” svarede Ayane og lagde hovedet lidt på skrå. “Bare I er glade for det.”

“Det er vi virkelig. Jeg synes, at det er alt for meget. Skat, er du klar over, hvor meget det her er værd? Det er et Ayane Mita-tæppe. Da Ayane udstillede i Ginza, var prisen for et sengetæppe til en enkelt seng en million yen.”

“Hold da op,” udbrød Tatsuhiko og gjorde store øjne. Han virkede oprigtigt overrasket. For ham lignede det bare et stykke stof.

“Hun har lagt hele sin sjæl i det,” sagde Yoshitaka. “Selv når jeg var hjemme, sad hun i sofaen og syede. Hele dagen. Meget imponerende.” Han nikkede hen mod sofaen i stuen.

“Jeg er bare glad for, at jeg nåede det,” sagde Ayane lavmælt og kneb øjnene sammen.

Efter maden satte de sig ind i dagligstuen, og mændene ville gerne have en whisky. Yukiko bad om en kop kaffe mere, så Hiromi rejste sig for at gå ud i køkkenet.

“Jeg skal nok lave kaffen, hvis du vil servere whisky, Hiromi. Der er isterninger i køleskabet.” Ayane åbnede for vandhanen og fyldte kedlen.

Hiromi anrettede whisky, glas, vand og is på en bakke og gik ind i stuen. Nu talte de to ægtepar om havearbejde. Der var lys i Mashiba-parrets have om aftenen, så man kunne se alle planterne og blomsterne.

“Er det ikke besværligt at passe så mange blomster?” spurgte Tatsuhiko.

“Jeg har ikke forstand på det, men Ayane bruger ret meget tid på dem. Der er flere på altanen ovenpå, og hun vander dem flittigt hver dag. Jeg ville synes, at det var et stort arbejde, men det generer tilsyneladende ikke hende. Hun er vist helt forelsket i de blomster.” Yoshitaka virkede lidt ligeglad, og Hiromi vidste, at planter og natur ikke interesserede ham det fjerneste.

Ayane kom ind med tre kopper kaffe, og Hiromi skyndte sig at servere whisky med vand i.

Klokken var lidt over elleve, da Ikai-parret begyndte at tale om at tage hjem.

“Vi er virkelig blevet forkælet i aften. Og så har vi ovenikøbet fået en fantastisk gave. Det er alt for galt,” sagde Tatsuhiko, da han rejste sig. “Næste gang må I komme hjem til os, selv om hele huset flyder med babyting.”

“Jeg skal nok rydde op,” sagde Yukiko og prikkede sin

mand i siden med et smil til Ayane. "Du må endelig komme og besøge os, så du kan se den lille prins. Han har sådan et rigtigt buddha-ansigt."

"Det vil jeg meget gerne," svarede Ayane.

Det var også på tide, at Hiromi tog hjem. Hun besluttede sig for at gå sammen med Ikai-parret. Tatsuhiko sagde, at de kunne køre omkring hende i taxien.

"Jeg tager væk nogle dage fra i morgen," sagde Ayane til Hiromi, mens hun tog sko på ude i entreen.

"Nå ja, det er jo lang weekend. Skal I ud at rejse?" spurgte Yukiko.

"Nej, jeg er nødt til at tage hjem til mine forældre i et par dage."

"Du kommer fra Sapporo, ikke?"

Ayane nikkede smilende. "Min far har det ikke så godt, så jeg tager hjem og hjælper min mor lidt. Jeg tror nu ikke, at det er rigtig alvorligt."

"Du må da være bekymret. Jeg bliver helt flov over, at du har haft os til middag midt i alt det," udbrød Tatsuhiko og tog sig til panden.

Ayane rystede på hovedet. "Tænk ikke på det. Det er ikke noget særligt. Og Hiromi, du ringer bare, hvis der er noget."

"Hvornår regner du med at være hjemme igen?"

"Tja ..." Ayane lagde hovedet på skrå. "Jeg giver besked, når jeg ved mere."

"Det er i orden."

Hiromi kiggede over på Yoshitaka, men han så væk. Da de havde forladt huset og var kommet ud til den store vej, prajede Tatsuhiko en taxi. Hiromi, der skulle af først, steg ind som den sidste.

"Snakkede vi mon for meget om børn?" spurgte Yukiko, så snart taxien startede.

“Hvorfor det? Det generer dem vel ikke. De fejrede trods alt, at vores fødsel gik godt,” svarede Tatsuhiko, der sad foran.

“Det var ikke det, jeg mente. Vi kunne måske have været lidt mere hensynsfulde. De prøver garanteret på at få børn, tror du ikke?”

“Jo, det har Yoshitaka i hvert fald nævnt noget om.”

“Måske kan de slet ikke få børn. Hiromi, ved du noget?”

“Nej, det gør jeg ikke.”

“Nå,” udbrød Yukiko skuffet. Måske havde de tilbudt at køre hende hjem, fordi de ville spørge hende ud, tænkte Hiromi.

Næste morgen tog Hiromi som sædvanlig hjemmefra klokken ni og hen til Ann's House i Daikanyama. Det var en lejlighed i en etageejendom, der var lavet om til patchworkskole. Det var ikke hende, der havde startet den, men Ayane, og de godt tredive elever kom for at lære de berømte Ayane Mita-teknikker.

Da Hiromi trådte ud af elevatoren, stod Ayane og ventede foran skolens lokaler med en kuffert ved sin side. Hun smilede venligt, da hun fik øje på Hiromi.

“Er der noget galt?” spurgte Hiromi.

“Nej, slet ikke. Jeg kom bare for at give dig den her.” Ayane tog noget op af jakkelommen og rakte hånden frem. I den lå en nøgle.

“Er det ...”

“Nøglen til huset. Som sagt, så ved jeg ikke, hvornår jeg kommer hjem, og jeg er lidt bekymret for det derhjemme. Derfor tænkte jeg, at du hellere måtte få nøglen.”

“Mener du det?”

“Er du helst fri?”

“Nej, det var ikke sådan ment. Jeg tænkte bare, om du så selv har en nøgle.”

“Det finder jeg ud af. Når jeg kommer tilbage, ringer jeg bare, og hvis ikke det passer ind i dine planer, kommer min mand jo hjem om aftenen.”

“Hvis du synes det, så ...”

“Tusind tak.” Ayane tog Hiromis hånd og lagde nøglen på hendes håndflade. Så bukkede hun hendes fingre sammen og holdt om hånden.

“Vi ses,” sagde hun og trak af sted med kufferten.

“Sensei ...” røg det ud af munden på Hiromi.

Ayane standsede. “Ja?”

“Jeg ... Pas godt på dig selv.”

“Tak.” Ayane vinkede let med den frie hånd og gik videre.

Patchworkundervisningen fortsatte til ud på aftenen. Der kom nye kursister midt på dagen, så Hiromi havde knap et øjeblik ro. Da hun sendte den sidste kursist hjem, var hun øm i både skuldre og nakke. Lige da hun var blevet færdig med at rydde op og var på vej ud ad hoveddøren, ringede hendes telefon. Hun kiggede på displayet og blev helt åndeløs. Det var Yoshitaka.

“Er du færdig med at undervise?” spurgte han uden videre.

“Ja, jeg er lige blevet færdig.”

“Godt. Jeg er ude at spise med firmaet, men tager hjem med det samme bagefter. Kommer du ikke over?”

Det virkede så selvfølgelig, at Hiromi blev helt stum.

“Hvad er der? Passer det dig dårligt?”

“Nej, men ... kan vi det?”

“Selvfølgelig kan vi det. Hun kommer jo ikke tilbage lige foreløbig, ved du nok.”

Hiromi kiggede ned på sin taske. Der lå nøglen, som hun havde fået samme morgen.

“Der er også noget, jeg vil tale med dig om,” sagde han.

“Hvad er det?”

“Det taler vi om, når vi ses. Jeg er hjemme klokken ni.

Ring, før du tager af sted,” sagde han og lagde på, inden hun kunne nå at svare.

Da Hiromi havde spist aftensmad på et cafeteria, der var kendt for sine pastaretter, ringede hun til Yoshitaka. Han var allerede hjemme og opfordrede hende opstemt til at skynde sig.

I taxien på vej hen til Mashiba-parrets hus sank Hiromi ned i en følelse af selvhad. Men selv om hun rynkede på næsen ad Yoshitakas totale mangel på skyldfølelse, kunne hun ikke nægte, at hun også følte sig opstemt.

Yoshitaka kom hende smilende i møde. Der var ikke skyggen af hemmelighedskræmmeri, og han virkede selvsikker og afslappet.

Hun trådte ind i stuen og blev mødt af duften af kaffe.

“Det er længe siden, jeg har lavet kaffe, så jeg ved ikke, om den er blevet god.”

Han gik ud i køkkenet og kom tilbage med en kop kaffe i hver hånd. Han brugte åbenbart ikke underkopper.

“Det er første gang, jeg har set dig gå i køkkenet.”

“Er det rigtigt? Det har du vist ret i. Siden jeg blev gift med Ayane, har jeg ikke behøvet at gøre noget som helst selv.”

“Det er, fordi hun er så hengiven.” Hiromi tog en slurk kaffe. Den var stærk og bitter.

Yoshitaka rynkede også på næsen. “Jeg har vist kommet for meget kaffe i.”

“Skal jeg lave en ny kande?”

“Nej, det er fint nok. Du kan bare lave den næste. For øvrigt ...” Han satte kaffekoppen på marmorsofabordet, “... så talte jeg med hende i går.”

“Det tænkte jeg nok.”

“Jeg har ikke fortalt hende, at du er den anden kvinde. Jeg sagde bare, at det var en kvinde, hun ikke kendte. Jeg ved ikke, om hun troede på mig.”

Hiromi genkaldte sig Ayanes ansigt, da hun gav hende nøglen samme morgen. Hun kunne umuligt tro, at det dækkede over skumle bagtanker.

“Hvad sagde hun?”

“Hun affandt sig med det hele.”

“Ja?”

“Jeg sagde jo, at hun ville acceptere det.”

Hiromi rystede på hovedet. “Det lyder sikkert underligt, men ... jeg forstår det ikke.”

“Det var aftalen. En aftale, jeg definerede vel at mærke. Vi har i hvert fald ikke noget at bekymre os om. Det hele skal nok ordne sig.”

“Så jeg kan godt slappe af nu?”

“Selvfølgelig kan du det,” sagde Yoshitaka, lagde armen om hendes skulder og trak hende ind til sig. Hun lod sig glide ind i hans favn. Hans mund nærmede sig hendes øre. “Og derfor sover du her i nat.”

“I soveværelset?”

Yoshitaka smilede skævt. “Vi har et gæsteværelse. Med dobbeltseng.”

Hiromi nikkede. Hun var lettet, men følte sig alligevel stadig både forvirret og bekymret.

Da Hiromi skulle til at lave kaffe ude i køkkenet næste morgen, kom Yoshitaka ud og bad hende vise, hvordan man gjorde.

“Jeg gør bare, som Ayane har lært mig.”

“Det er fint. Vis mig det,” sagde Yoshitaka og lagde armene over kors.

Hiromi satte et filter i tragten og fyldte kaffe i med en måleske. Yoshitaka noterede sig kaffemængden og nikkede.

“Først kommer man en lille smule kogende vand i. Kun en lille smule. Så venter man, til kaffen svulmer op,” sagde



Hiromi og hældte lidt kogende vand fra kedlen i, ventede i godt tyve sekunder og begyndte at hælde igen. "Man tegner cirkler med vandet. Se, hvordan kaffen udvider sig. Og så bliver man bare ved med at hælde på. Hold øje med kanden nedenunder. Så snart der er kaffe nok til to, fjerner man tragtten. Ellers bliver kaffen tynd."

"Det ser sværere ud, end jeg troede."

"Lavede du ikke selv kaffe før i tiden?"

"Jeg havde en kaffemaskine. Da vi blev gift, smed Ayane den ud. Det smager bedre sådan her, sagde hun."

"Hun ved jo, at du er vild med kaffe, så hun vil dig bare det bedste."

Yoshitaka vrængede og rystede let på hovedet. Han reagerede altid sådan, når Hiromi kom ind på, hvor hengiven Ayane var. "Men godt smager den," sagde han efter at have taget en slurk af kaffen.

Om søndagen var Ann's House lukket. Det betød dog ikke, at Hiromi havde fri. Hun underviste på en aftenskole i Ikebukuro. Det var et job, hun havde overtaget fra Ayane. Når du er færdig med arbejdet, så ring, havde Yoshitaka sagt. Han ville vist invitere hende med ud at spise, og Hiromi havde ingen grund til at afslå det.

Hendes arbejde på aftenskolen sluttede lidt over syv. Hun ringede til hans mobiltelefon, mens hun gjorde sig klar til at gå, men han svarede ikke. Den ringede, men han tog den ikke. Så ringede hun til fastnettelefonen, men resultatet var det samme.

Mon han var gået et eller andet sted hen? Hun kunne slet ikke forestille sig, at han gik nogen steder uden sin mobiltelefon. Hiromi besluttede sig for at tage hjem til ham alligevel. På vej derhen ringede hun flere gange, men ingen svarede. Endelig nåede hun frem. Udefra kunne hun se, at lyset i stuen var tændt, men han tog stadig ikke telefonen.

Hiromi traf en beslutning og tog nøglen op af tasken. Den nøgle hun havde fået af Ayane. Hoveddøren var låst, så hun låste op og åbnede den. Der var også lys i entreen. Hiromi tog skoene af og fortsatte ned ad gangen. Der duftede svagt af kaffe. Det kunne ikke være fra om morgenen, så Yoshitaka havde nok lavet kaffe igen. Hun åbnede døren ind til stuen. Og stivnede.

Yoshitaka var faldet om på gulvet. Ved siden af ham lå en kaffekop, og den sorte væske havde bredt sig ud over parketgulvet.

Ambulance, telefon, hvad er nummeret, hvad er nummeret? Hiromi fandt mobiltelefonen frem med skælvende hænder. Hun kunne ikke huske, hvilket nummer hun skulle taste.